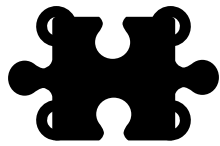

HANNES REYMER
KLUITGEWAS & KWASTPAK

EERSTE EDITIE

KLUITGEWAS & KWASTPAK

Poëtische inhoud voor vroeger en nu.

17 januari 2019

Alle rechten voorbehouden.

Reymer Hannes (Tekst)
Patouach Channan (Illustraties)

BESCHOVEN BESCHAVING

De norm schaart zich achter de waanzin,
waar een treffende verbeelding zich vrijwaard.

Trekkend en keurend alsof het een foto zou kunnen zijn.
Onbeweeglijk stil, staat, de vaste motie van vertrouwen.

Als kluitgewas & kwastpak dicht opeen geschaard.

Met hebben zonder houden,
zich wentelend als teven.
De beminde broeders van het kwaad.

In een overbelichte setting van wreedheid.
Word vanuit een donkere schittering,
de meest sombere waas bedreven.

Een algemene besmetting.
Der voltallige bezetting.

Hier, gunt menig vrome, zich een volle maaltijd.
Om zich te voldoen met aangebrande devotie.

Terwijl de vette saus reeds stijf geworden is,
bevat het diafragma van de ziel

helaas,
geen sluitertijd.

Want een tekening die in de kantlijn staat,
is daarom, nog lang geen notie!

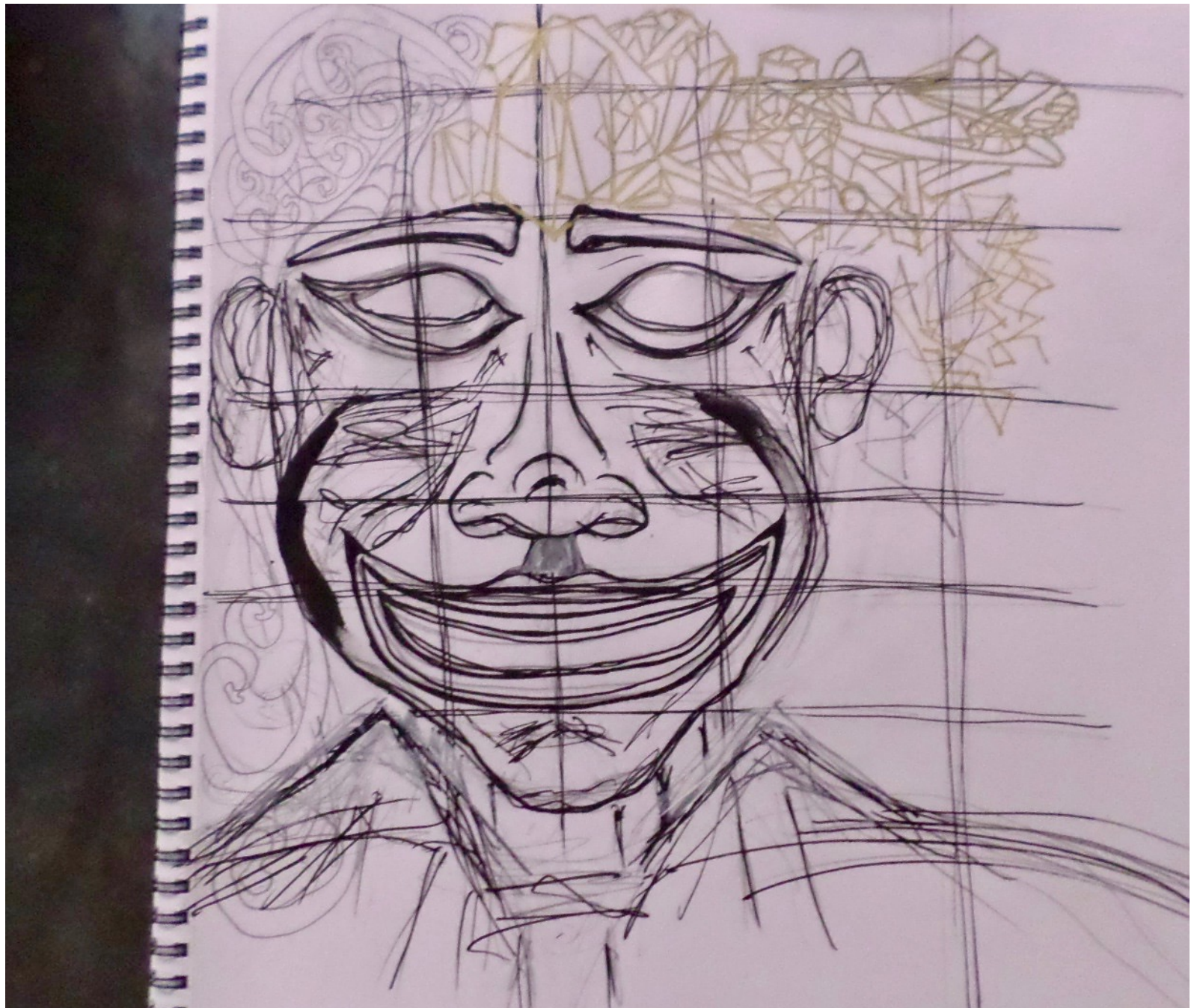
PEULSCHIL

In een onhoudbare vlaag van woede

Schreef ik ooit de meest vrolijke parabel.

En hoewel het om, erin geloven gaat,..

Blijft het ..onherroepelijk een fabel!

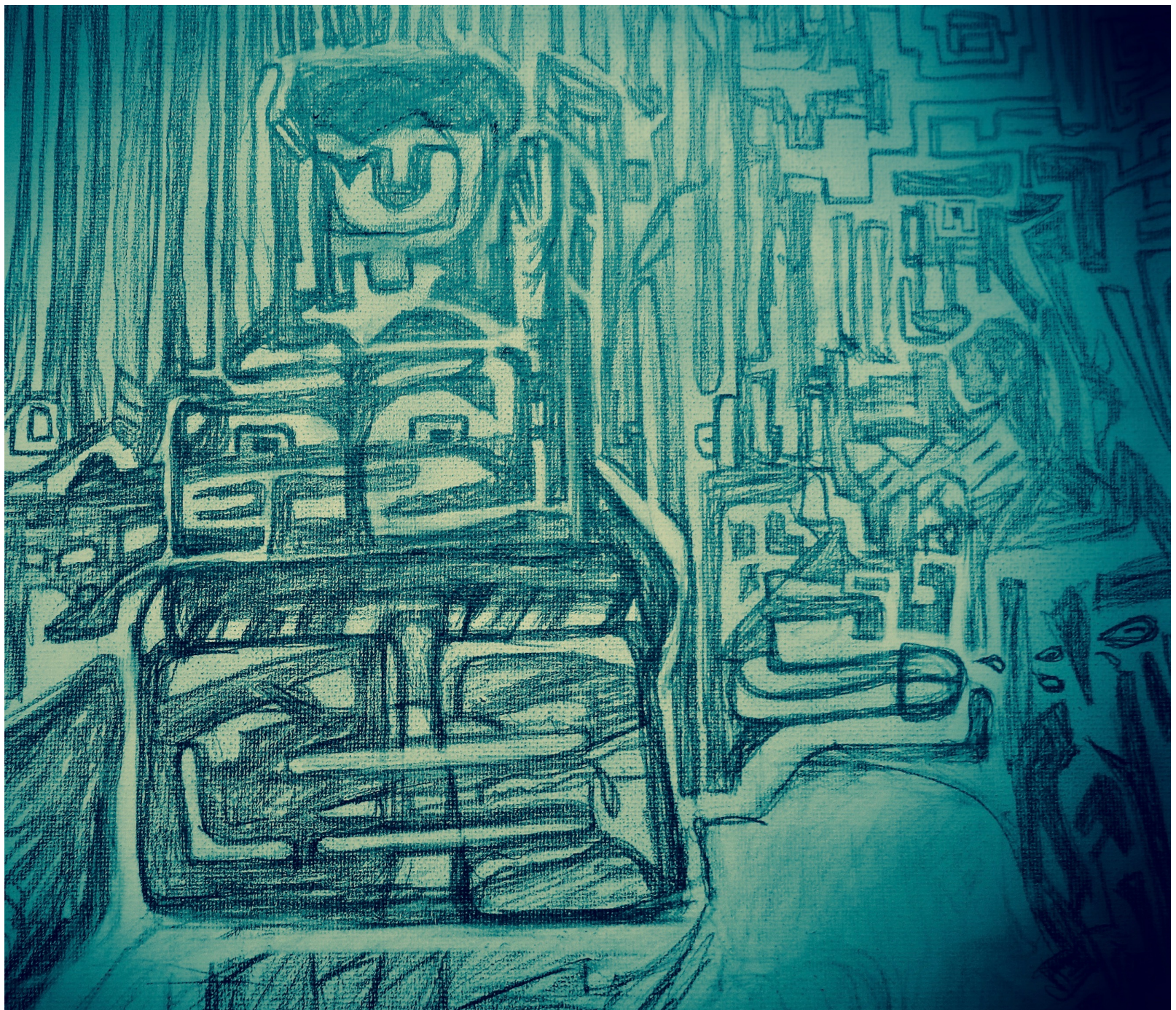

DE SMOG VAN HET ZELFBEDROG

De betekenis van mijn bestaan schildert zich af tegen een ondoordringbare achtergrond.

Niets blijft hier bestaan. Behalve de eenvoud, van mijn vastgebeten geloof.

Dat zich met scheuren en schilfers vergrijpt aan het vandalisme van mijn eigen ideaal.

ÉÉN IS DOOD.

De zondaar lekt zorgvuldig, aan zijn vlezige wonden.
Met handen van uitgehard staal kneed hij de gedachten van onwetendheid.

Gelijk van gesmolten boter doordrongen, uiteen gelopen deeg.
Sprak iedereen erover, terwijl men in diepste droefenis zweeg.

De monden van onschuld knagen, als muizen ongestoord,
knapperig weer verder, aan zijn doorzichtig gebakken dagelijks brood.

Kruimels brokkelen zich krokant, liefst ongehoord
en dwarrelen thans ongeschonden neer, zo licht als lood.

Aangetast, maar niet in vragen.
Plooit de huid zich steeds.

In enkele,
meerdere
tot verschillende lagen.

Breken zal ze blij verrast,
wanneer iemand met een argeloze vinger.
Door middel van een botte nagel.

Geduldig,

de korst,

ongenadig,

van de oppervlakte krast .

OPGETROKKEN NEVEL

Geruisloos weerklonken zijn woorden
aan de Hemel en op Aarde.

Niemand kon zich nog bewegen, toen 'Hij',
ons persoonlijk benaderde!

Als waren we, zijn eigen kinderen.

Angst en Eerbied overviel ons.

Wijl er overvloedig tranen rolden,
over en langs zijn onzichtbare gelaat.

W - A R M E N

We waren op sterven na Dood.

Toen, in de worp van

onze verstrengelde armen.

Uwen monde,

de toenadering zocht.

Die een zegen achterliet

op mijnen open wonde.

(Euforische Extase)

Het is een groot geschenk, een pril geluk.

Als ouder maak je alles goed, of alles stuk.

Voortdurend worden er kinderen gevonden
Maar ze zijn voor Eeuwig zoek.

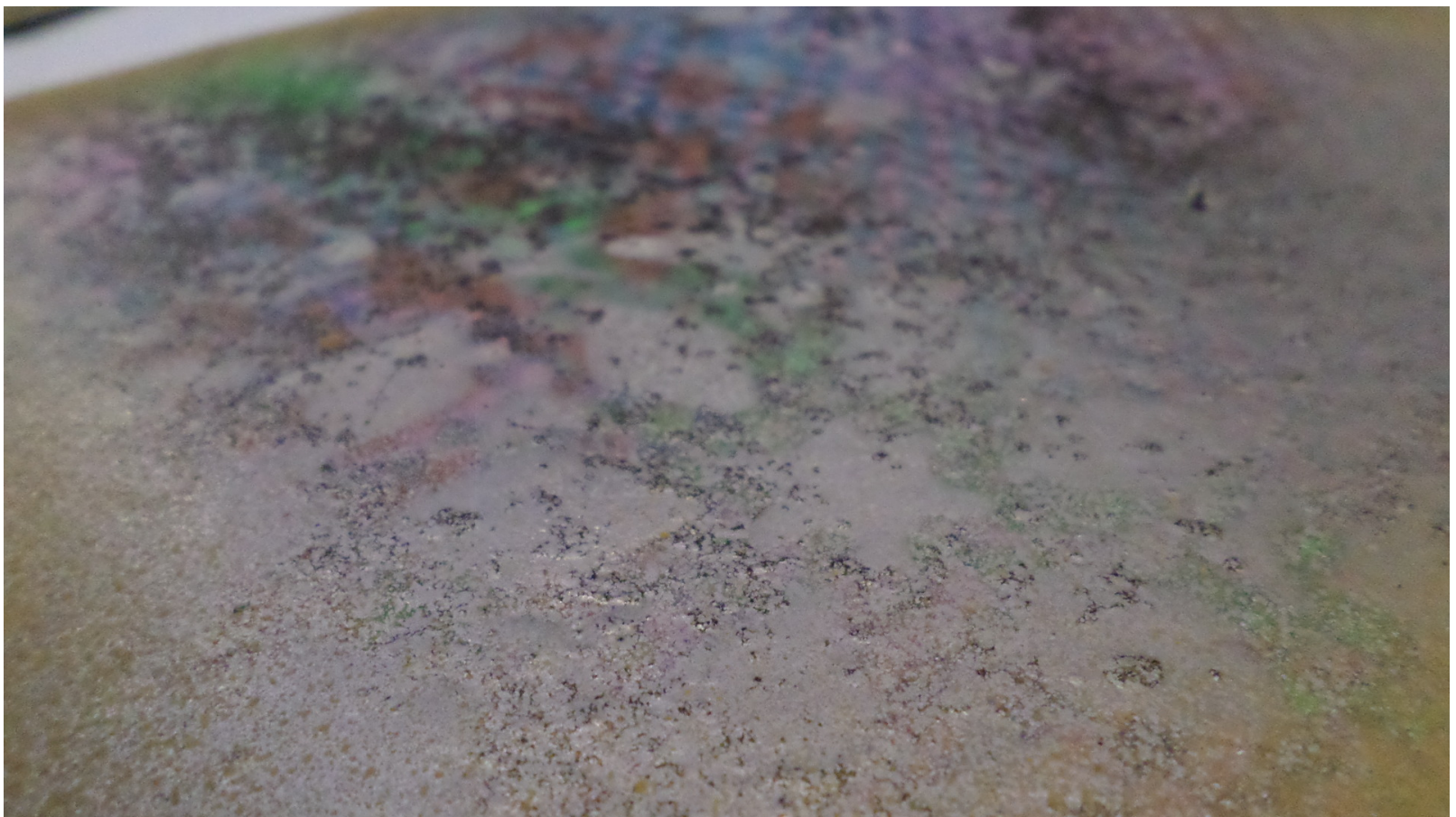
Geschonden en eenzaam.

Tussen zegen en vloek.

Ook al zeg je op voorhand dat het je spijt.

Worden ze voor immer overspoeld.

Door een zee van somberheid.

DE VERTROUWDE BLIK DER ARGWANENDEN.

Diep in de kern van mijn veilige gronden, verlaat ik ongewild mijn normen.
Al wat zachtjes adem haalt, is in weze ongeschonden.

In het gehemelte van mijn schelp, scherp ik de tuigen van mijn zinnen.
En laat ik naast talloze schitterende sterren, hier en daar.
Ook wat ongepaste rotzooi, opzij en achter, binnen.

Een nobel gebaar, of een feilloos woord, konden wellicht de weg versperren.
Maar ach,.. Het is m'n dagje niet! Beduidend zacht, verwens ik diep vanbinnen,
alles onder de gitzwarte sluimer van de nacht!

M'n achterhaalde zeden en zinnen tarten het weke gedeelte van de mens,
en nemen allerlei gestalten, in geen der allen vormen aan.

De bijtende zondvloed looft zich aan mijn gezapige woorden.
Die zich argwanend en innemend, door mijn waardigheid heen vreten.
Bitter als de ernst, verduur ik de zijlaan, waardoor ik alles onovertroffen scheef zal slaan .

Terwijl mijn mond, door steeds te zwijgen mijn buik doet scheuren van verdriet.
Zindert het zuur dat alles oplost, als een gesel langs mijn platgelopen deuren.
En doet mijn hoop, op schrille vreugde, onbeschaamd teniet!

Het zerpe maagsap poliert, de zwaar geveinsde grijns, rond mijn wangen wel.
Spijs verteerd, en baant zichzelf de weg. Vrij van zorgen of ellende.
Afgezien van, hier wat kommer, en daar wat kwel.
Ergens doelloos dolend, tussen Hemel en Brandende Hel.

Daar steekt, zoals bij helder dronkenschap, weer die bitsig, wrange smaak van wal!
Kletterend en kolvend. Woest als baren, die het beslist niet aan puin ontbreekt.
verdoet zich een scheld-tirade aan mijn ongewassen tongval.
Die niemand ooit zal kunnen evenaren!

Daar heb je het vertrouwde patroon alweer, precies zoals ik het reeds kende.
Her en der verspreid. Langdurig en ter degen ingeweekt, de bij voorbaat al genoten schande,
van een zwaar verloren thuiswedstrijd. Waarna glimlachend, en proestend in zijn vuistje.

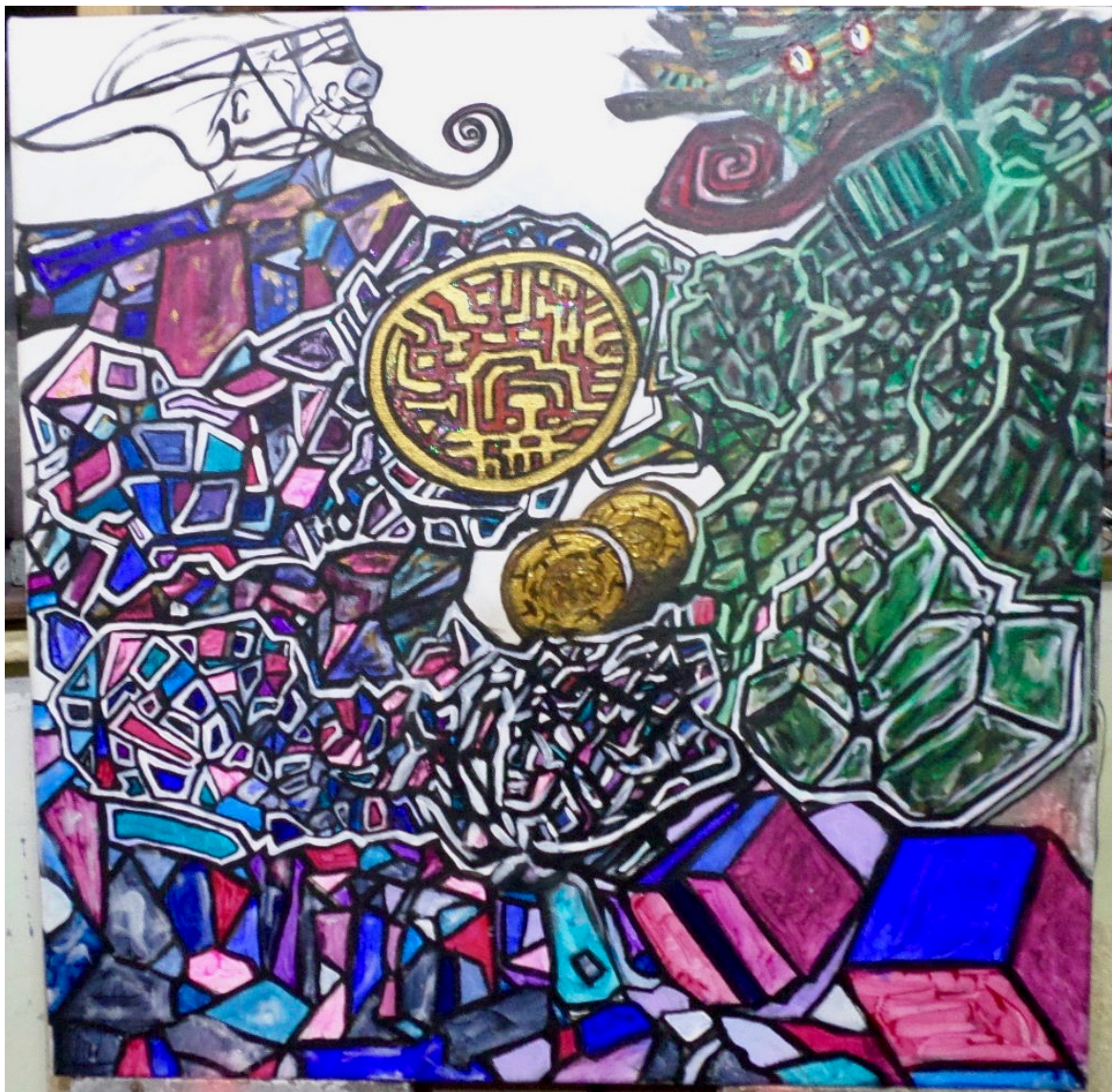
Dat gore zuur, ongevraagd mijn reeds voortreffelijk, witte tanden bleekt!

BOVENUIT VAN ONDER DE GORDEL.

Mijn verbitterde gelaat verstart bij het aanhoren van de oeverloos verdraaide feiten.
Alles kan je van binnen of van buiten uit, geruisloos uit elkaar doen splijten.

Door de hoeveelheid ijzige details, neemt mijn gemoed koortsachtig toe.
Haveloos en onbemand, haal ik niet mijn kop, dan wel mijn voeten uit het zand.

Alsof ik inwendig op de spits word gerezen, om me tot in de kale kern af te matten.
Aarzel ik niet langer om in een kort verwijl, af te zien van weelde en van stijl.
Zodat ik als laatste daad, oorverdovend stil en in vol publiek.
Fataal en allesverwoestend, uit elkaar zou willen spatten.

PRIL BESTAAN

Een man beukt, in een nauwe steeg bikkellhard tegen de inborst, van een vrouw die te lang zweeg. De pijn die liefde zou moeten heten, bemerkt een diepe open wonde die nooit meer zal helen. En met etterende builen, altijd smeekt om als vergruizeling te huilen!

Schaamte noch spijt overmannen hem, in de stilte van de barre nacht.

De lichaamseigen spatten over de kille stenen van de straat.

Zijn haar enige getuigenis van dit uitgewrongen, eentonige schouwspel.

Waarvan het kwaad onbevlekt ontvangen is.

GELIJKE MUNT IS ONBETAALBAAR.

Ik draai me om.

Na een poos van kroelen.

Om, in de nasleep van onze slagorde, de tedere dons te voelen dijen.

Van hoe, ..

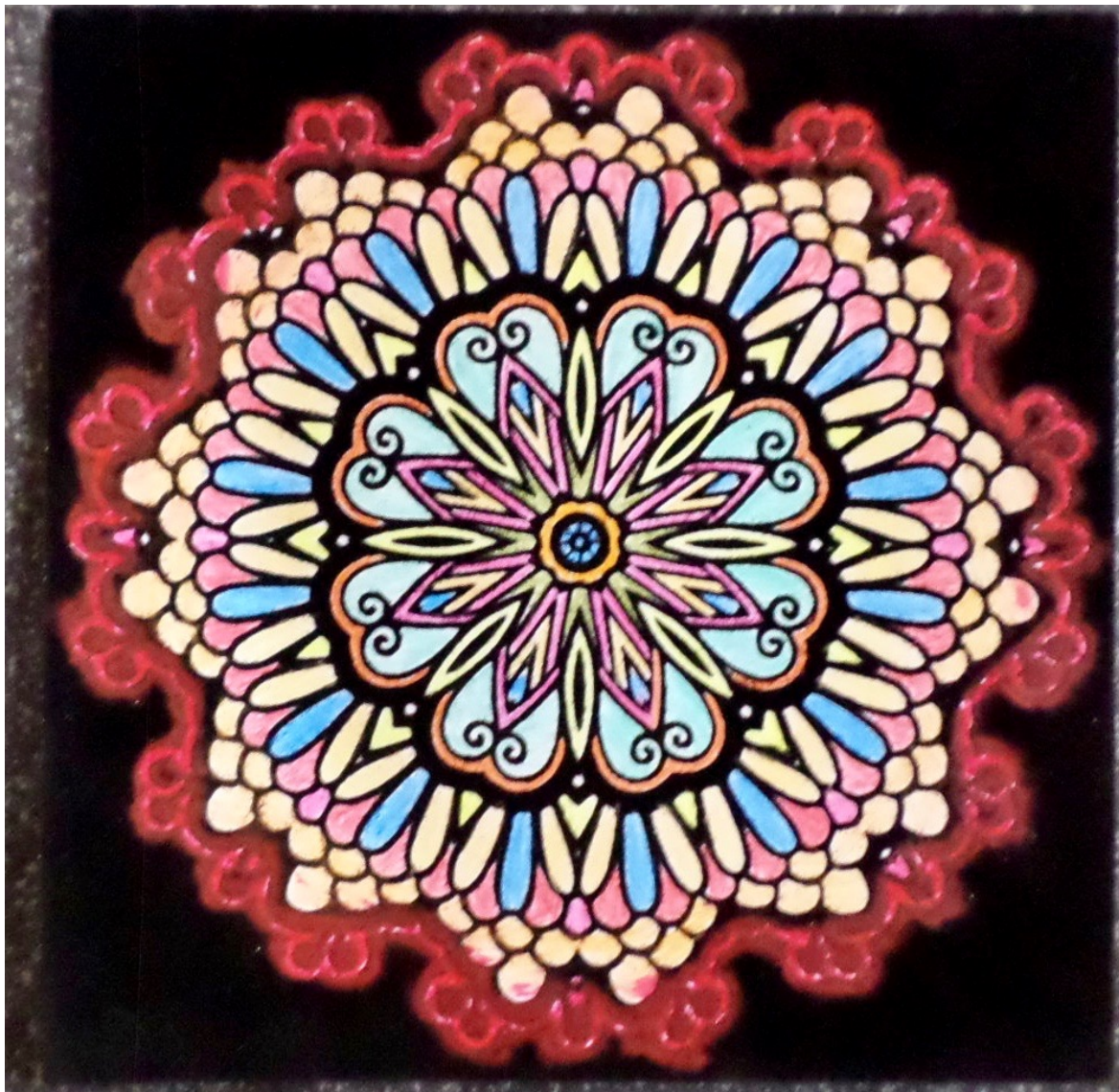
De warmte die jou lichaam geeft, zich zachtjes van de mijne afzijdig is geworden.

Aarzelend stel ik mij in stilte vragen, die het daglicht nooit zullen weerstaan.

Omdat ik weet,

dat wat ik voor je voel, ..

Nooit een antwoord zal mogen behagen.

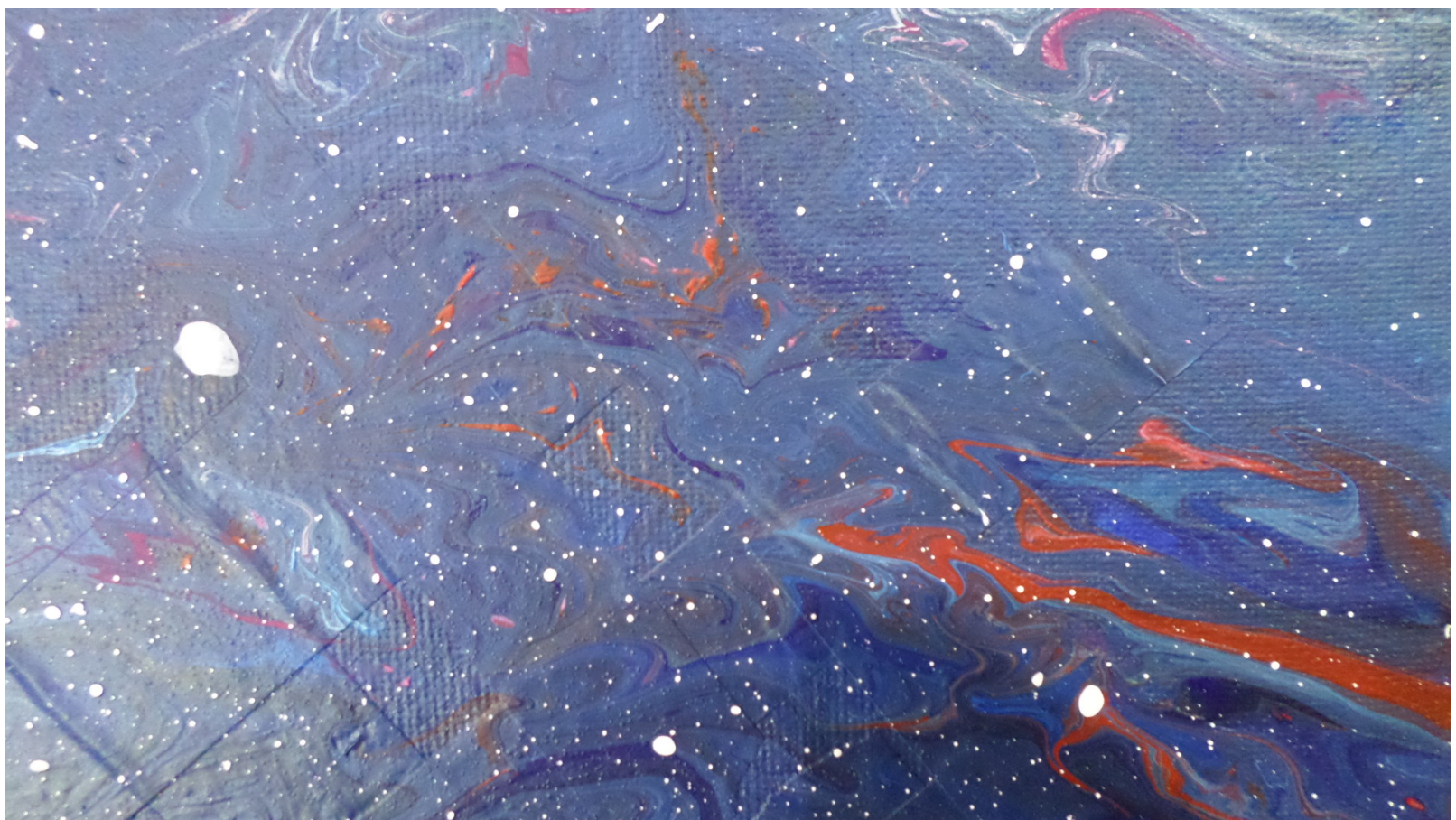

EEN STUK VAN DE WAARHEID.

Ondergedompeld, in mijn blinde vertrouwen voor de wetenschap,
aanschouw ik de waarheid die in iedere leugen schuilt.

Het is de traan die samen met je glimlach opwelt,
die me doet inzien, dat ieder stuk geluk.

Ook over een deel van verdriet vertelt.

TERUG NAAR AF.

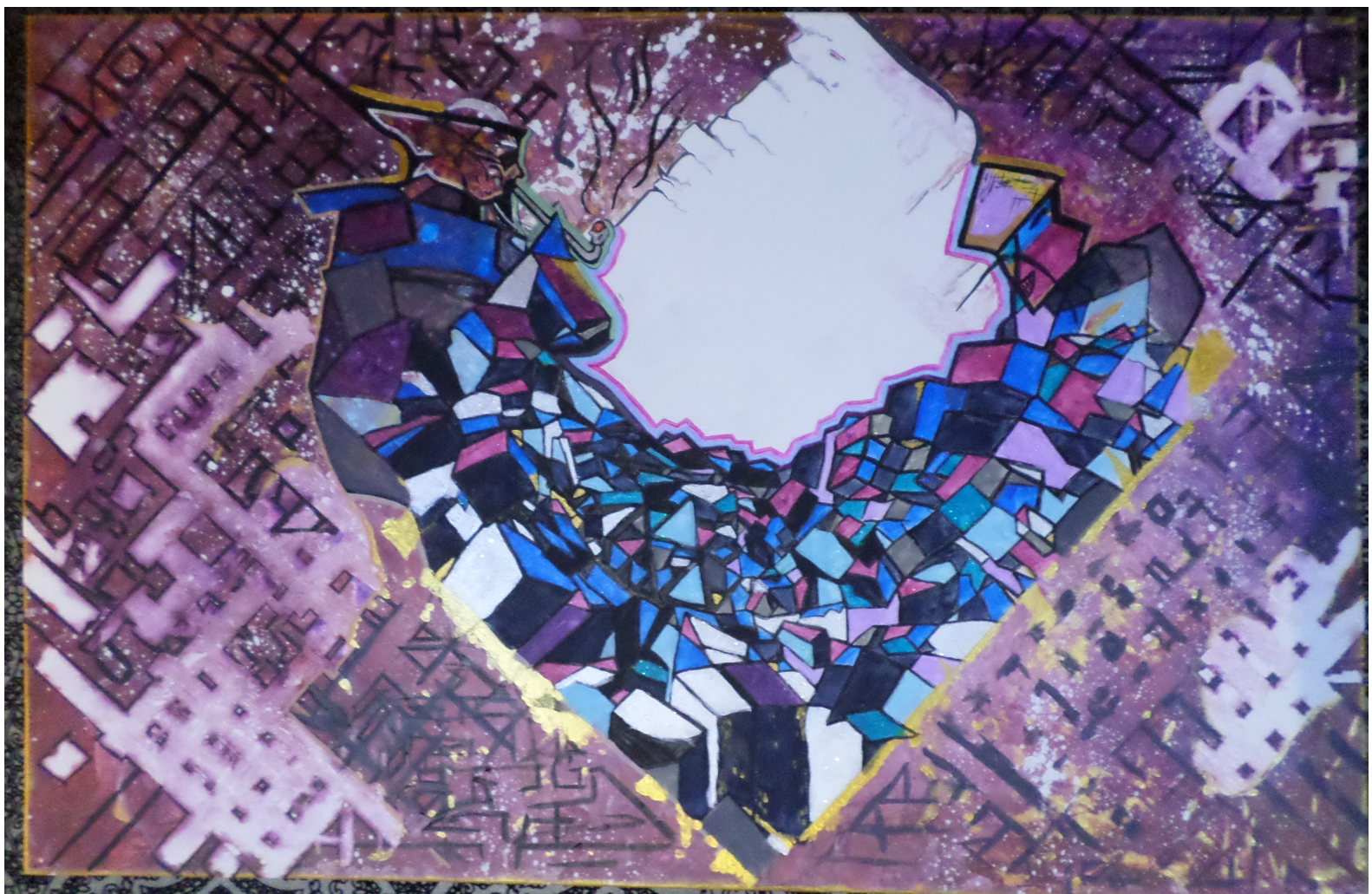
In het kielzog van mijn enthousiasme neem ik alles mee,
wat ik eerder thuis had kunnen laten.

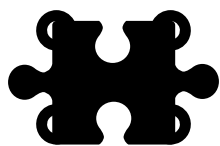
Door in het verleden te verdwalen,
vergeet ik wat de tijd me heeft opgebracht.

Dat alles goed is gekomen.

Hoewel ik tevens terugblik,
op de toekomst,
die me, ondanks alles.

Nooit echt helemaal vergeten was.

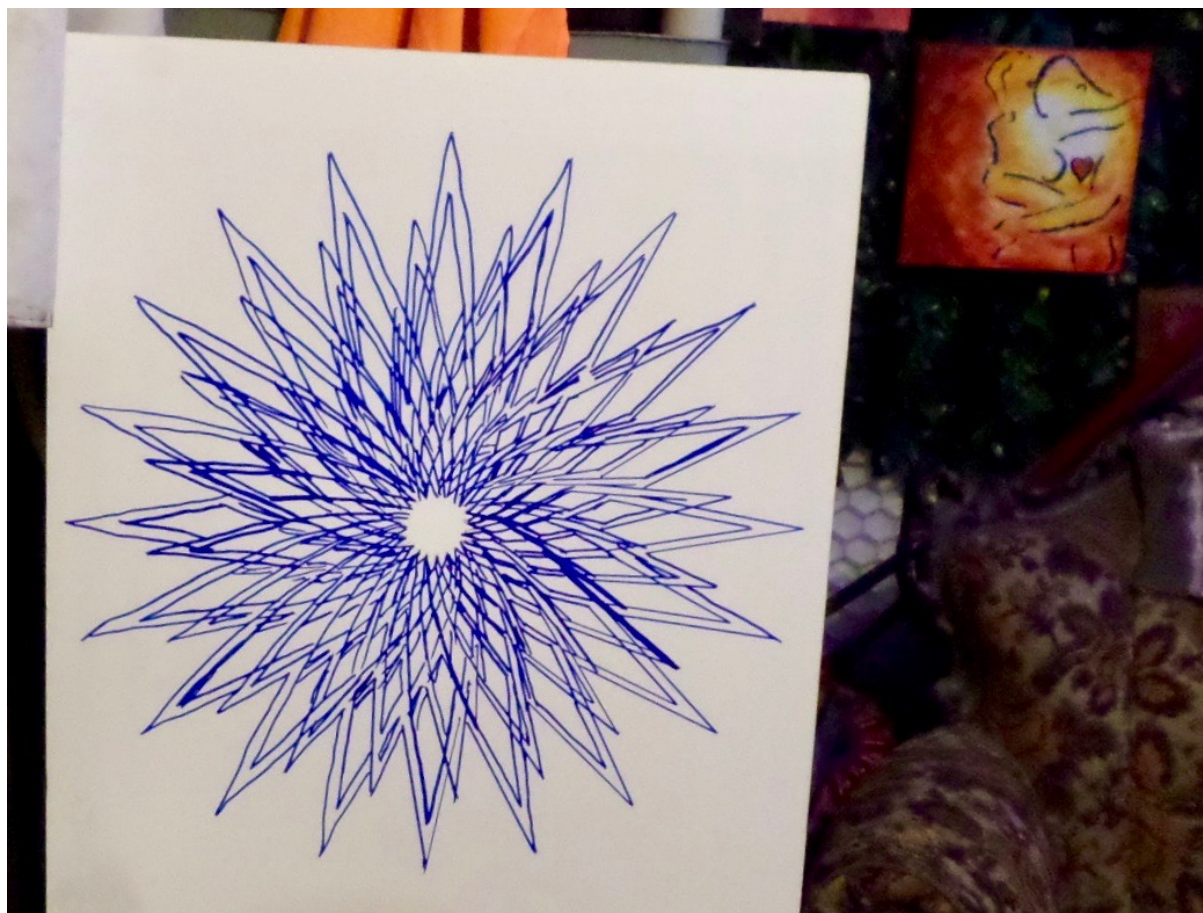

KLUITGEWAS & KWASTPAK

Poëtische inhoud voor vroeger en nu.

17 januari 2019

Alle rechten voorbehouden.

Reymer Hannes

For as Long...

Opgedragen aan 'Elise'.

Een meisje die door haar eigen moeder werd verkocht voor een huis.

Het ga je goed meisje, maar zoals je ooit zei;

“Niet té goed, want dat zou ik toch niet kunnen geloven!”

